

skaffe det fuldstændige Overblik over, hvordan vi sidde i det, og belære os om, hvor det er, man med Rette bør søge Besparelser. Jeg tænker her særlig paa Statens forskellige økonomiske Virksomheder. . . . Se, denne Sætning har givet mig en Del at tænke paa. Jeg erkender naturligvis, som jeg før sagde, at det kan have sine tekniske Fordele at faa hele dette Materiale og Oversigten over Statsregnskaberne fremlagt og bearbejdet; men at det i nogen Maade skulde kunne hjælpe til at formindske Underskuddet, er der ikke Tale om. Og naar der her i en særlig stærk Grad henvises til Sparsommelighed, er der jo heller ingen Mennesker, der tro, at det ad den Vej i nævneværdig Grad vil være muligt at bringe det aarlige Deficit ned fra dets nuværende Størrelse paa ca. en halv Snes Millioner. Jeg kan derfor ikke i dette se andet end et Slags Forsvar for Udsættelsen; thi den reelle Betydning af det, der er fremsat — og den vil jeg gerne dvæle et Øjeblik ved — kan jeg ikke finde betydelig.

Der henvises altsaa til Besparelser, og saa henvises der til Finanslovkommissionens Arbejde. Men den højtærede Finansminister, der selv indtil nu har været et indflydelsesrigt og stærkt arbejdende Medlem af denne Kommission og ved, at den har gjort et saa stort Arbejde, at det i alt Fald er muligt at danne sig et Begreb om, hvad det endelige Resultat kan blive, vil dog vistnok indrømme, at det ikke paa Grundlag af denne Kommissions Arbejde er muligt at tænke sig, at man i nogen væsentlig Grad skulde kunne dække det store Hul paa det aarlige Budget. Den Tanke maa vi forlade. Skulde jeg uden at foregribe noget sige blot en eneste Sætning til Forsvar for min Opfattelse af Arbejdet i Finanslovkommissionen, som jeg selv er Medlem af, skulde det være, at jeg kan tænke mig, det kan faa ret stor Betydning som Betyggelse for Fremtiden og Støtte for Modstand mod Kravet om ikke absolut nødvendige Udgifter. Men at der paa Grundlag deraf skulde kunne fremsættes blot Forslag eller Henstillinger om Besparelser af en saadan Rækkevidde, at det kan fylde, hvor det drejer sig om en Snes Millioner mindst, er der ikke Tale om. Jeg mener, det er rigtigt at sige dette, og jeg mener ikke, jeg har foregrebet mere derved, end den højtærede Minister ved, hvad han har sagt om sine Forventninger. Han har ganske vist ikke sagt, hvor store Forventninger han nærer; men naar jeg læser hans Tale her i Sammenhæng, faar jeg dog Indtrykket af, at han venter mere af denne

Kommission, end jeg i alt Fald for mit Vedkommende ser mig i Stand til.

Næst efter Besparelserne tænker saa Ministeren særlig paa Statens forskellige økonomiske Virksomheder og kom i den Forbindelse til at omtale, at nogle af disse, som altsaa give nogen Indtægt, maatte have denne Indtægt forbedret, og særlig dvælede Ministeren ved Jernbanerne. Jeg vilde nu gerne gøre opmærksom paa, at jeg skønner ikke, at ret mange af Statens Virksomheder kunne give Indtægter ud over det at balancere; men jeg vil samtidig gøre opmærksom paa, at jeg synes ikke, det overhovedet har været Grundlaget for den finansielle Opfattelse her i Tinget, at ret mange af dem skulde give noget væsentligt Overskud. Tager jeg i Eks. Postvæsenet, saa foreligger der ganske vist ikke nogen nøjagtig Opgørelse over, hvor mange Millioner der er bundet i dette; men i hvert Tilfælde tør jeg hævde, at fra den Dag, jeg traadte ind i dette Ting — og det var i 1892 — har ved al Forhandling om Forbedringer, Forandringer og Udvidelser af Postvæsenet — og ved denne Lejlighed kan jeg tage Telegrafvæsenet med — Grundtonen været den, at man kun forlangte, det skulde kunne bære sig, ikke, at det skulde give Staten Indtægter. Nu under vanskelige Forhold var det jo rart, om der ogsaa kunde komme nogen Indtægt der; om end jeg ikke tror, der kan blive Tale om store Indtægter, naar man først og fremmest forlanger, at de Kapitaler, som staa der, skulle forrentes. Men tager jeg nu Postvæsenet, ser jeg af Statsregnskaberne, at det i Forjor bragte $\frac{1}{2}$ Mill. Kr. i Overskud, i Fjor ca. 800,000 Kr., og i Aar er det sammen med Telegrafvæsenet anslaaet til at give henimod halvdanden Mill. i Overskud, men jeg tror dog, man maa indrømme, at mere er der saa ikke at vente paa denne Konto. Komme vi til Jernbanerne, var deres Overskud i Fjor anslaaet til 2,800,000 Kr., i det løbende Statsregnskabsaar omtrent det samme, og i det af Ministeren i Aar forelagte Forslag er det sat 300,000 Kr. lavere; det er naturligvis i Henhold til, hvad der er kommet ind i den forløbne Del af det Finansaar, vi leve i. Men i hvert Tilfælde, hvorledes man end ser paa det, bliver det gennem de tre sidste Finansaar, der have været ret ensartede, ca. 1 pCt. af de i Jernbanerne bundne Kapitaler. Disse kunne vel anslaaes til henimod 250 Mill. — en halv Snes Mill. kommer det i dette Tilfælde ikke saa nøje an paa; det er ikke, som naar vi se paa Forholdet mellem Udgifter og Indtægter. Hvis